

[Grove]

have et rimeligt takstsystem. Hvis vi gør det næsten gratis at køre kollektivt, er det klart, at vi kan presse meget trafik frem på den kollektive trafikform, men det behøver ikke at være et reelt behov, man får frem. Derfor mener jeg, at der bør være rimelige takster, der fortæller lidt om, at det trods alt er en dyr transportform for det offentlige at stille til rådighed, og derfor må man også betale noget for det.

Når jeg nævner prioritering, tænker jeg selvfølgelig også på, at inden for nogle af de statslige områder er der en tendens til at tro, at kollektiv trafik skal være et kollektivt supermarked, forstået på den måde, at et kollektivt trafikelskab både skal have butikker og restaurationsvirksomhed, udgive blade osv. Jeg mener, at når det er knappe tider, bør man prioritere ressourcerne og bruge dem fortrinsvis til det, der i dag mangler, nemlig rullende materiel. Jeg tænker også på de dyre stationsbyggerier, man dels har i gang, dels tænker på at igangsætte. Var det ikke bedre, at man ventede lidt med det? Jeg tror, befolkningen hellere vil komme frem til tiden end stå og vente ½ time i flotte omgivelser. Det er også et sted, hvor man skulle prioritere.

Jeg kan ikke lige huske det nøjagtige tal, der er sat på budgettet til reklame for DSB for at få større tilgang til offentlig trafik. Det er vel ikke det, DSB har brug for i øjeblikket. DSB havde vel brugt de penge bedre til rullende materiel, sådan at man kunne udføre servicen og opfylde den ambitiøse køreplan, som man har lagt for dette år. Det ville nok være den bedste reklame for DSB. Det ville nok medvirke til, at der var endnu flere, der ville bruge DSB.

I det hele taget mener jeg, prioriteringen kan gøres på mange måder. Nu har jeg været inde på det økonomiske. Men jeg mener også, at man gennem et seriøst arbejde kunne prioritere, og her tænker jeg på fordelingen af trafikken, det, man kalder spidsbelastning. Hvis man virkelig satte et samarbejde i gang med erhvervslivet og de offentlige institutioner, for det er jo også dem, der er med til at fremme trafikken lige i myldretiden, kunne man udnytte ressourcerne betydelig bedre. Det er også en slags prioritering.

Der skal ikke være tvivl om, at vi fra konservativ side meget gerne vil være med til at skabe en rimelig kollektiv trafik, men der

skal heller ikke være tvivl om, at vi ikke mener, at kollektiv trafik er sagen fremfor alt andet. Skal vi efter den planlægning, vi har haft de sidste 20-30 år i dette land, tilfreds stille befolkningens persontransportbehov, kan det ikke udelukkende gøres med kollektiv trafik. Der må også, og der skal også være plads til individuel trafik. Jeg tror, det er til gavn for befolkningen, at vi tilrettelægger en politik efter det.

Glensgård (FP):

Det undrer mig egentlig lidt, at ingen af de foregående ordførere har haft en bemærkning til generaldirektør Povl Hjelt, men jeg vil gerne sige ham tak, en dyb tak, for hans sidste indsats, den indsats, der har været så meget omtalt i dagspressen, nemlig indsatsen, der består i, at han har indgivet sin afskedsansøgning, og hvis ellers Hendes Majestæt Dronningen tager imod et råd, vil vi råde dronningen til at efterkomme denne afskedsansøgning. Hvorfor vil vi så det? Det vil vi, fordi hr. Povl Hjelt er en farlig embedsmand. Han er kolossalt dygtig. Han har sine fingre dybt plantet i regeringspartiet. Han har sin koordinering til regeringen og dens politikere i orden. Hvis hr. Povl Hjelt har besluttet sig til et eller andet, er der ikke syv vilde heste, der kan stoppe det, og det har de seneste års trafikpolitik også båret dybt præg af. Det er jo blevet sådan, at vi ikke længere diskuterer, hvor meget det koster at blive transporteret frem pr. tog i relation til, hvad det koster at blive transporteret frem pr. bil. Hr. Hjelt har jo også lanceret den bemærkning, at der ikke er tale om, at DSB giver underskud, overhovedet ikke, siger hr. Povl Hjelt. Det, det drejer sig om, er, at vi skal diskutere, hvor stort et tilskud staten skal give til DSBs drift.

Hr. Povl Hjelt er også farlig på en anden måde. Han er nemlig meget målrettet, og det vil sige, at med den embedsmandsstol, som han sidder i, har han været i stand til at gennemføre en politik, der bevirker, at folkettingen konstant har bevilget ham stort set det, han har ønsket. Naturligvis – for så meget politiker er han jo – er han godt klar over, at målet skal sættes lidt højere, for at hr. Ivar Hansen og andre kan rejse sig op og sige: nu skar vi 7 pct. af det, hr. Povl Hjelt ønskede, men så fik han faktisk gennemført 103 pct.